

ת"פ 14402/03/18 - מדינת ישראל נגד מ.מ.א.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14402-03-18 מדינת ישראל נ' א' (אחר/נוסף)
בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י עו"ד שירלי אוחיון

נגד

מ.מ.א. - הנאשם
ע"י עו"ד אלכס גפני

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 2.3.18 בסמוך לשעה 20:50 התגלע ויכוח בין הנאשם לאשתו, י.ב. (להלן: **המתלוננת**), ובמהלך הויכוח לקח הנאשם בידיו את בתו התינוקת, שהיתה אז כבת חמישה חודשים, ואמר למתלוננת להתרחק. המתלוננת אמרה לנאשם כי היא צריכה להניק את התינוקת, ובתגובה התנפל הנאשם על המתלוננת ועיקם את ידה מאחורי גבה.

המתלוננת חיפשה את מפתחות הבית ומכשיר הטלפון הנייד שלה, על מנת לצאת מהבית, והנאשם לקח אותם מידה. המתלוננת לקחה את התינוקת מידי של הנאשם והתיישבה על המיטה על מנת להניקה. הנאשם אמר למתלוננת שהוא רוצה את הילדה, וכי המתלוננת היא "אף אחד" בבית, הכה את המתלוננת באגרופו ופגע בלחיה. הנאשם ביקש להכות את המתלוננת באגרופו פעם נוספת, אך היא זזה והאגרופ פגע במצחה של התינוקת. כמו כן אמר הנאשם למתלוננת, כי ירצח אותה ויקח את ילדיה, וכי אם תתלון ישבור את אפה.

המתלוננת התקשרה למוקד המשטרה, וכאשר הגיעו שוטרים אמר לה הנאשם שלא תאמר לשוטרים דבר.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת ולתינוקת סימני חבלה בלחי ובמצח (בהתאמה).

בשל מעשים אלו יוחסו לנאשם עבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

על פי עובדות האישום השני, לאורך התקופה שמחודש ינואר 2018 ועד יום 3.3.18 נהג הנאשם להכות את המתלוננת מדי שבת באגרופים בפניה ובראשה, ובמקרה אחד אמר למתלוננת כי חובה עליה לשתוק ביחס למעשיו, כי הם "צריכים

עמוד 1

להיות משפחה טובה".

בשל מעשים אלו יוחסו לנאשם עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים (בדיון ביום 7.6.18 הוברר כי סעיף האיומים מתבסס על האמירה כי על המתלוננת לשתוק ביחס למעשי הנאשם, ר' ע' 8 ש' 6).

ראיות הצדדים

מטעם המאשימה העידו המתלוננת ושוטר שהגיע לבית המשפחה במסגרת האירוע מושא האישום הראשון.

מטעם ההגנה העידו הנאשם, גב' ח"ר ומר י"ב (השמות המלאים פורטו בפרוטוקול הדיון).

המתלוננת

המתלוננת העידה, כי הכירה את הנאשם במוסקבה, כאשר כבר היה תושב ישראל, ונישאה לו בנישואים אזרחיים ברוסיה. למתלוננת ילד כבן תשע מנישואים קודמים ותינוקת מנישואיה לנאשם.

לדבריה, בתקופה הסמוכה לחודש דצמבר 2017 התנהגותו של הנאשם השתנתה לרעה, על רקע מתחים שנבעו מכשלון הליך גירה של המתלוננת, והתמודדותו עם כך שבני משפחתו אינם יהודים, דבר אשר גרר גם לחצים מסביבתם, בעיקר מחברי הקהילה הדתית של הנאשם. כמו כן באותה תקופה סבלה התינוקת של בני הזוג מבעיה רפואית.

ביחס לארוע מושא האישום הראשון העידה המתלוננת, כי הניקה את התינוקת, והנאשם התנגד לכך וביקש להאכיל את התינוקת בעצמו בתחליף חלב (לדברי העדה, הנאשם התנגד להנקה כעניין עקרוני, וטען כי מדובר ב"טרור של חלב"). אגב כך הנאשם אמר למתלוננת כי היא "אשפה" וצריכה ללכת והכה אותה באגרוף בראשה. הנאשם ניסה להכות את המתלוננת פעם נוספת, אך היא הזיזה את ראשה והנאשם נתן לתינוקת מכה, תפס את התינוקת וטלטל אותה. המתלוננת חיפשה את מכשיר הטלפון הנייד שלה, התקשרה למשטרה, אמרה שבעלה הרביץ לה וכבתה את מסך המכשיר, על מנת שהנאשם לא יראה שהתקשרה. הנאשם חטף מידיה את מכשיר הטלפון ואמר לה כי "תשלם על זה". לאחר מכן הגיעו שוטרים, והנאשם אמר להם שהכל בסדר, אך המתלוננת אמרה לאחד השוטרים כי הנאשם הרביץ לה.

במהלך עדות המתלוננת הוצגו לה התמונות ת/4 ות/5, והעדה זיהתה כי מדובר בתמונות המתעדות את החבלות שנגרמו לה ולבתה התינוקת במהלך הארוע.

ביחס לאישום השני העידה המתלוננת, כי הנאשם נהג ללכת לבית כנסת בימי השבת ולחזור משם בסמוך לשעה 13:00, שתוי ועצבני, ולהכות את המתלוננת. לדברי המתלוננת, הנאשם נהג לומר לה ולבנה כי הם אינם ראויים לשמוע קידוש, ולא הרשה לה לאכול עמו, ואז היה מכה אותה בראשה, גורר אותה בחדר ומוחץ אותה על מכונת הכביסה. לאחר מכן נהג הנאשם לישון ואז ללכת לבית הכנסת להבדלה ואז היה חוזר, שותה קפה, מעשן סיגריה ונרגע.

המתלוננת הסבירה את שגרת האלימות בימי השבת, בכך שבינה ובין הנאשם היה מתח בשל העובדה שאינה יהודיה והליך הגיור שלה כשל, ומתח זה גבר בימי השבת, לאחר שהיה הנאשם מדבר על הנושא עם חבריו בבית הכנסת ושותה עמם וודקה. כמו כן הנאשם נוהג לעשן כחפיסת סיגריות ביום, אך בשבת לא היה יכול לעשן, ודבר זה גרם לו לעצבנות.

השוטר דניס טומקוב

דו"ח פעולה שערך העד הוגש וסומן ת/3. מהדו"ח עולה, כי השוטר נקרא לבית משפחת הנאשם לאחר שהמתלוננת התקשרה למוקד המשטרה. כאשר הגיע העד למקום שמע צעקות בוקעות מהדירה, ורק לאחר מספר דקות פתחו לו את הדלת. המתלוננת אמרה לעד, כי הנאשם הכה אותה והראתה לו סימני חבלה על לחיה ועל מצחה של התינוקת.

הקלטת שיחת המתלוננת למוקד המשטרה, ת/6

בהקלטת השיחה נשמעת המתלוננת אומרת לנאשם שלא יגע בה.

הנאשם

הנאשם העיד. בעדותו הכחיש כי תקף את המתלוננת, לא ביום הארוע מושא האישום הראשון ולא בכל מועד אחר.

ביחס לאירוע מושא האישום הראשון העיד הנאשם, כי אכן התווכח עם המתלוננת, וכאשר ראה כי היא הולכת לכיוון הטלפון, שלח את ידו על מנת לחסום את דרכה, ואז שמע את התינוקת בוכה, ויתכן שפגע בטעות במתלוננת.

עוד אמר בהקשר זה, כי למתלוננת יש אדמומיות קבועה בפניה, ועל כן הסימן האדום הנראה בתמונה ת/4 אינו בשל מכה שקיבלה.

לצד זאת סיפר הנאשם, כי אסר על המתלוננת להכנס למטבח, משום שאינה מקפידה על כשרות, וכאשר רצתה לאכול הוא היה מוציא לה אוכל מהמטבח. עוד אמר, כי אסר על המתלוננת לדבר בטלפון בשבת, ונימק זאת בכך שהוא משלם את החשבון ועל כן הוא רשאי לקבוע מתי רשאית המתלוננת להשתמש במכשיר.

עדת ההגנה ח"ר

העדה היא חברת הקהילה של הנאשם וכן הכירה את המתלוננת. לדבריה, היא היתה חברה של המתלוננת, וסייעה לה בעניינים שונים, ואגב כך שמעה ממנה, כי יחסה לבעלה הראשון כזב כי תקף אותה, על מנת לזכות במשמורת על בנה, ובאותו אופן שיקרה ביחס לנאשם.

עד ההגנה י"ב

העד התייחס לשיחה שניהל עם המתלוננת, בתרגומה של העדה ח"ר, בה ספרה לו על יחסיה עם הנאשם. לדבריו, המתלוננת אמרה לו שהנאשם לא כיבה עליה סיגריות, אך לאחר ששוחחה עם העדה ח"ר, אמרה שהנאשם דווקא כן כיבה עליה סיגריות.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את העדים השתכנעתי מעבר לספק, כי עדותה של המתלוננת לפני היא אמת וכי הדברים התרחשו כפי שתיארה. עדותו של הנאשם מנגד, היתה רחוקה מלשכנע, ולא ראיתי לתת לדבריו משקל. אנמק:

עדות המתלוננת היתה בהירה ומשכנעת, וניכר היה בה כי העידה על דברים וארועים אותם חוותה, ותיארה אותם כפי שקרו. תגובותיה הרגשיות של המתלוננת תאמו את תוכן עדותה (ר' למשל ע' 16 ש' 12, ע' 18 ש' 27, ע' 20 ש' 6). כמו כן, לאורך עדותה, המתלוננת הדגימה חלק ממעשיו של הנאשם, והיתה התאמה מלאה בין התיאור הפיזי של

המעשים לתיאור המילולי שלהם, באופן שחזק את התרשמותי, כי המתלוננת תיארה מעשים שאכן קרו (ר' לשם הדוגמה עמ' 16 ש' 3, 5, 9, 12, 17-19, עמ' 17 ש' 24 ועמ' 18 ש' 25, 34).

המתלוננת תיארה את הדרדרות יחסיה עם הנאשם, מקשר זוגי תקין למערכת יחסים נגועה באלימות, תוך שהצביעה על נקודות ציון אשר הסבירו את מעשיו של הנאשם: כשלון הליך הגיור שלה והתמודדותו של הנאשם, כאדם דתי, עם העובדה שיתר בני משפחתו אינם יהודים, הריון אשר הסתיים במות העובר ובעיות בריאותיות של בתם התינוקת של בני הזוג.

לצד זאת, המתלוננת לא ניסתה להשחיר את דמותו של הנאשם, ועלה מעדותה כי קודם להדרדרות עליה העידה, מערכת היחסים שלה איתו היתה תקינה. המתלוננת גם העידה, כי הנאשם נהג לתקוף אותה רק בימי השבת, ואף הסבירה למה בשבת התקשה לשלוט בעצמו יותר מאשר בימים אחרים (הצורך בסיגריות לצד שתיית אלכוהול בבית הכנסת, וחיידוד הקונפליקט הפנימי שלו בין היותו שומר מצוות ובין העובדה שהוא נשוי לאישה לא יהודיה) - נקודה המחזקת את ההתרשמות, כי המתלוננת לא ניסתה להחמיר בתיאור מעשי הנאשם, או להשחיר את דמותו.

אני ער לכך שהמתלוננת נראתה טעונה ומרירה ביחס לנאשם, התווכחה והתפרצה מספר פעמים במהלך עדותה - אך אין בכך כדי לגרוע ממשקל דבריה, או להטיל בהם ספק. מעדות המתלוננת עלה, כי הנאשם נהג לאורך תקופה של מספר חודשים להשפילה, להכותה ולכפות עליה קיום מצוות לפי תפיסתו האמונית, וקשה להניח שהתנהגות מעין זו לא תגרור עוינות כלפי הנאשם מצידה של המתלוננת.

הנאשם לא הצביע על כל תועלת שעשויה לצמוח למתלוננת, אם תפליל אותו במעשים שלא עשה, ההיפך הוא הנכון: מעדותה של המתלוננת עלה, כי בשל פרידתה מהנאשם אשרת השהייה שלה בישראל פקעה והיא נדרשה לעזוב את הארץ ולחזור לרוסיה. מכאן עולה, שהאינטרס של המתלוננת היה דוקא להשאר עם הנאשם, ולא לעזוב את הארץ ולנהל מולו מאבק משמורת על בתה התינוקת, כשהיא נמצאת בעמדת נחיתות, של תושבת זרה ללא מעמד מוסדר, העלולה להיות מגורשת בכל רגע.

מעבר לרושם אותו עשתה המתלוננת, ישנה תמיכה חיצונית משמעותית לדבריה ביחס לאישום הראשון: תיעוד החבלות שנגרמו לה ולתינוקת (ת/4 ות/5) וכן הקלטת השיחה למוקד המשטרה, שם נשמעה אומרת לנאשם שלא יגע בה.

עדות הנאשם מנגד עשתה רושם רחוק מאוד מלשכנע, ולא ראיתי לתת להכחשתו למעשי האלימות כל משקל:

הנאשם אישר בעדותו חלקים נרחבים מעדותה של המתלוננת, ובכלל זה לא חלק על כך שפגע בה במהלך הארוע מושא האישום הראשון. התקשיתי לקבל את הסברו של הנאשם, כי פגע במתלוננת בטעות, כאשר ניסה לחסום את דרכה למכשיר הטלפון, על מנת למנוע ממנה להתקשר בשבת. הדגמת המעשה במהלך עדות הנאשם לא סייעה להסביר כיצד נחבלה המתלוננת בפניה.

לא מצאתי ממש גם בטענתו החלופית של הנאשם, כי המתלוננת כלל לא נחבלה בארוע מושא האישום הראשון, וכי הסימן האדום שבפניה שנראה בתמונה ת/4 הוא למעשה גוון העור הטבעי שלה. התמונות שהציג הנאשם בעדותו רחוקות מלהסביר את סימני החבלה, והמתלוננת אף לא עומתה בעדותה עם ההסבר.

ועל כל אלה אוסיף כי מדובר בטענות עובדתיות חלופיות וסותרות, שהרי לא ניתן לטעון שהמתלוננת נחבלה בטעות, או שלא נחבלה כלל, אלא מדובר באדמומיות טבעית.

מעבר לכך, הנאשם כלל לא הסביר את סימן החבלה שעל התינוקת, שנראה בתמונה ת/5.

הנאשם אישר בהודעתו כי כאשר הגיעו שוטרים לדירה אמר למתלוננת לא לומר להם כלום (ר' ת/1 ש' 72) - והרי אם לא קרה כלום, למה אמר הנאשם למתלוננת לא לומר כלום?

הנאשם לא הציע כל הסבר לשיחה למוקד המשטרה, בה נשמעה המתלוננת אומרת לו שלא יגע בה.

הנאשם בעדותו הודה, כי אסר על המתלוננת לאכול במטבח, משום שלא שמרה כשרות, ואישר כי אסר עליה לדבר במכשיר הטלפון בשבתות. הדברים מלמדים על תפיסה מעוותת וכוחנית של הנאשם, כאילו המתלוננת כפופה למרותו, ובידו לאסור עליה לאכול או לדבר בטלפון ובידו להתיר זאת. התנהגות זו מתיישבת עם תיאורה של המתלוננת את מערכת היחסים עם הנאשם, ותומכת בדבריה.

על אלה אוסיף את התרשמותי מאופן עדותו של הנאשם, אשר עשתה רושם רחוק מאוד מלשכנע.

נתתי דעתי לדברי העדים ח"י ו"ב, ולא ראיתי כי יש בהם לשנות מהמסקנה אליה הגעתי:

במלוא הזהירות אומר, כי עדותה של העדה ח"י הותירה רושם אומלל, ולא ניתן ליחס לדבריה כל משקל. מכיוון שמדובר בעדה, אשר לא היה לה יומה בבית המשפט, אמנע מלהעריך מה הרקע לעדותה ועד כמה השתייכותה של העדה לקהילה הדתית של הנאשם, אל מול שאלת יהדותה של המתלוננת, השפיעו על תוכן דבריה. עם זאת אשתף את הקורא בהתרשמותי, כי מדובר באדם אשר קשה מאוד להסתמך על דבריו או לקבלם כפשוטם.

לשם הדוגמה אפנה לכך שהעדה טענה שהמתלוננת ספרה לה בגאווה שהעלילה בכזב על בעלה הראשון שתקף אותה, וכי היא מעלילה עכשיו על הנאשם - אך בחקירתה הנגדית של העדה עלה, כי ליוותה את המתלוננת לראיון בלשכת התביעות במטרה לסייע לה בתרגום, למרות שלפי דבריה ידעה שבכוונתה של המתלוננת להעיד עדות שקר נגד הנאשם. כמו כן העדה טענה שהמתלוננת משקרת בטענתה שהנאשם לא אפשר לה לאכול במטבח - אך הנאשם עצמו אישר עניין זה בעדותו. העדה אף טענה, כי שמעה מהמתלוננת שבע גרסאות שונות למעשיו של הנאשם - אך כאשר התבקשה לפרט את אותן שבע גרסאות מסרה, כי שמעה מהמתלוננת שהפלילה את הנאשם כשם שהפלילה את בעלה הראשון, אך לא ידעה להרחיב מעבר לכך.

ואחזור ואדגיש, כי מעבר לניתוח הדברים, עומדת ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעדה, אשר אינה מאפשרת ליחס לדבריה כל משקל.

עדותו של העד י"ב לא היתה רלוונטית, שכן עיקרה דברים ששמע מאחרים. לגבי הדברים אותם לדבריו שמע מהמתלוננת אומר, כי התקשיתי להבין כיצד שוחח עם המתלוננת, אשר דוברת רוסית בלבד, בעוד העד דובר על פי עדותו אנגלית, צרפתית ומעט עברית. הסברו של העד, כי העדה ח"ר סייעה בתרגום דברי המתלוננת, מחזיר את הקורא להתרשמות מהעדה חוה, ומחוסר היכולת לתת משקל לדברים שאמרה. ומעל הכל מרחפת התהייה מדוע בכלל שוחח עם המתלוננת על השאלה האם הנאשם כיבה עליה סיגריות - לא נושא שיחה טבעי בין שני אנשים אשר אין ביניהם קשר קרוב.

ועל כל אלה אוסיף, ביחס לשני העדים, כי המתלוננת לא עומתה עם דבריהם ולא ניתנה לה אפשרות להסבירם, דבר הגורע עוד יותר ממשקלן האפסי של העדויות, ומונע כל אפשרות להסתמך עליהן.

יחסי המתלוננת ובעלה הראשון

חלק ניכר מטעוני ההגנה הוקדש ליחסי המתלוננת ובעלה הראשון, ובעיקר לטענה כי העלילה עליו בכזב כי תקף אותה, על מנת לזכות במשמורת על בנה. לא ראיתי כי ניתן ליחס לטענות אלו כל משקל:

גם לו הייתי מקבל את מלוא טענות ההגנה בענין זה (ובשים לב לכך שלא נתמכו בכל ראיה, אני רחוק מכך), לכל היותר עולה כי המתלוננת הגישה תלונה ברוסיה על בעלה הראשון, אך לא הוגש נגדו כתב אישום. מנתונים אלו לא ניתן להגיע לכל מסקנה לחובת המתלוננת, בוודאי שלא ניתן להגיע למסקנה כי מדובר היה בתלונת שוא, ומקל וחומר לא ניתן להגיע למסקנה כי דבריה לפני אינם אמת.

סיכום

לאור קבלת גרסת המתלוננת ודחיית גרסאות הנאשם ועדיו, הוכח ברמה הנדרשת בפלילים שהנאשם תקף את המתלוננת ואיים עליה, כפי שיוחס לו בכתב האישום. בכל הנוגע לאישום הראשון, הדברים הוכחו במלואם. בכל הנוגע לאישום השני, לשם הזהירות אקבע כי הוכח שהנאשם תקף את המתלוננת מספר פעמים בימי שבת במהלך התקופה הרלוונטית, מחודש ינואר 2018 ועד תחילת מרץ 2018, גם אם לא בכל אחת ואחת מן השבתות.

באישום השני יוחסה לנאשם גם עבירת איומים. בדיון ביום 7.6.18 הבהירה ב"כ המאשימה לשאלת בית המשפט, שהכוונה היא לאמירה כי על המתלוננת לשתוק ולא לספר על מעשיו של הנאשם וכי המאשימה עומדת על כך שהוראת החיקוק המתאימה למעשים אלו היא איומים. מדובר בטעות משפטית ברורה, שכן דרישה מנפגע עבירה שלא לספר על מעשי העברין, יכולה לכאורה להקים עבירה של שיבוש מהלכי משפט או הדחה בחקירה, אך עובדות האישום אינן מקימות עבירת איומים. לאור העובדה שהמאשימה קבלה הזדמנות לשקול מחדש את הענין, אך עמדה על הוראת החיקוק השגויה, לא ראיתי כי על בית המשפט לתקן את טעותה של המאשימה.

לפיכך מזכה את הנאשם מעבירת האיומים שיוחסה לו באישום השני, ומרשיעו בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ובאיומים, על פי עובדות האישום הראשון ובמספר עבירות של תקיפת בת זוג, על פי עובדות האישום השני.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ט, 11 נובמבר 2018, במעמד הצדדים